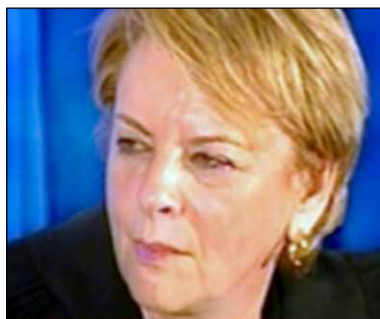

DORIT BEINISH, prima femeie, președinte al Curții Supreme din Israel

Într-un sondaj realizat de publicația „Yediot Aharonot”, la întrebarea: pe cine ați invita la o masă de sărbătoare, peste 30% dintre israelieni au răspuns că pe Dorit Beinish, președintele Curții Supreme. Acest procent reflectă aprecierea israelienilor față de felul în care prima femeie numită în acest post atât de important își îndeplinește misiunea, deloc ușoară, într-o țară care pune pe prim plan funcționarea corectă a statului de drept.

Dorit Beinish recunoaște că nu i-a fost ușor să acceadă la acest post, ținând cont de faptul că în anii '60, când și-a început cariera, lumea justiției era dominată mai ales de bărbați. Își aduce aminte că, de fiecare dată când era promovată, colegii bărbați se mirau de numirea pe care le obține. În același timp, ea și-a exprimat de mai multe ori convingerea că promovarea ei nu s-a datorat faptului că este femeie sau că ar fi avansat din motive politice, în sensul că, pentru a demonstra că se respectă și în acest domeniu egalitatea de șanse, „era la modă” avansarea femeilor. A fost, spunea ea, o recunoaștere a calităților sale profesionale, apreciate de colegii și de superiorii ei.

Dorit Beinish a fost numită președinte al Curții Supreme în 2006, după ce, peste zece ani, a fost judecător la acest tribunal. Născută în 1942, mamă a două fete, după bacalaureat, ea și-a îndeplinit cei doi ani de serviciu militar obligatoriu, acordându-i-se gradul de locotenent. După absolvirea, în 1967, a Facultății de Drept din cadrul Universității Ebraice din Ierusalim, a fost admisă în Barou. Și-a început cariera în biroul Procuraturii Districtuale din Ierusalim, dar a avansat repede, ajungând să fie numită adjunct al Procurorului General. În 1976, este numită șefa Departamentului de Apel aparținând Procuraturii Generale. A devenit apoi prima femeie Procuror General al Israelului.

Dorit Beinish consideră că a fost foarte norocoasă în carieră. De multe ori a ezitat să accepte o promovare, dar, încurajată de colegii și de cei din jur, până la urmă, a luat taurul de coarne, cum a fost cazul numirii ei la Departamentul de Apel. Cu toate că nu avea nici un via de experiență în domeniu, a fost ajutată de fostul președinte al Curții Supreme, Barak, în acea vreme Procuror General al Israelului.

Cariera ei s-a împletit cu viața de familie, respectiv creșterea celor două fiice. Ele s-au născut chiar în momentul în care activitatea ei profesională era în plină ascensiune, dar nu s-a gândit nici o clipă să renunțe la ea. Era o situație dificilă să muncești în acest domeniu având doi copii mici, dar, când vrei, găsești mijloacele să faci față și carierei și vieții de familie, spune Dorit Beinish. „Desigur, a contat foarte mult sprijinul soțului, al familiei, mai ales că am susținut întotdeauna că voi renunța la multe lucruri numai ca viața mea de familie să nu sufere. Cei din jur m-au sprijinit ca să nu fiu nevoită să renunț la ceva. Acum, când privesc înapoi la acei ani, poate m-aș fi comportat altfel, aș fi găsit alte soluții, dar oricum, n-aș fi renunțat niciodată la meseria mea”, conchide prima femeie-președinte al Curții Supreme din Israel.

EVA GALAMBOS

RICHARD PRASQUIER – noul lider al CRIF

Cardiologul Richard Prasquier este noul președinte al CRIF, Consiliul Reprezentativ al Instituțiilor Evreiești din Franța, care adună sub egida lui toate organizațiile evreiești din această țară. El l-a înlocuit pe Roger Cukierman, al cărui consilier a fost ani de zile. Din 1998, a făcut parte din Consiliul reprezentativ al CRIF. Prasquier este, de asemenea, președintele Comitetului francez pentru „Yad Vashem”, decorat de statul Israel pentru activitatea remarcabilă depusă în acest domeniu și, înainte de a fi ales, a prezidat grupul de legătură al CRIF cu Conferința episcopală a Bisericii Catolice, Fundația pentru Memoria Shoah și Comisia pentru relații internaționale a organizației franceze. Este cunoscut ca o persoană care și-a propus ca obiectiv lupta împotriva antisemitismului, pentru sprijinirea Israelului și pentru cunoașterea cu adevărat a ceea ce s-a întâmplat cu evreii în timpul Holocaustului. El a declarat că va adopta un alt stil, comparativ cu al predecesorului său, considerat de mulți membri ai comunității franceze ca prea direct. Este căsătorit, are cinci copii și șase nepoți. Una dintre fiice trăiește în Israel.

Alegerea lui a fost bine primită de comunitatea evreilor francezi, criticată în schimb de evreii proveniți din Africa de Nord, care s-au stabilit în Franța în anii '50 și '60, sau de descendenții acestora. Ei consideră că, deși formează majoritatea celor 500.000 de membri ai comunității evreiești din Franța, sunt prea slab reprezentați în organele conducătoare ale CRIF. (E.G.)

Evreii „ascunși” din Polonia ies la suprafață

150 de persoane din Polonia, care abia de curând și-au descoperit rădăcinile evreiești, au participat la o conferință specială la Cracovia, în încercarea de a-și întări legăturile cu moștenirea lor iudaică. Întâlnirea a fost organizată de „Shavel Israel”, un grup provenind din Ierusalim care îi caută și îi ajută pe „evreii pierduți”, doritori să revină în sânul comunității evreiești. „De la căderea Cortinei de Fier, un număr din ce în ce mai mare de polonezi au început să-și descopere strămoșii evrei, fapt ascuns până acum din cauza persecuțiilor suferite în timpul regimurilor nazist și, mai târziu, comunist. Dar acum, când Polonia pășește pe calea democrației, oamenii se simt liberi să-și caute trecutul și mulți au decoperit că părinții sau bunicii lor au fost evreii”, a declarat președintele „Shavel Israel”, Michael Freund. Conferința s-a desfășurat în districtul istoric Kazimierz din Cracovia, unde se afla cartierul evreiesc. În program au figurat conferințe și sesiuni pe comisii, servicii tradiționale de Șabat și mese festive. La acest eveniment a participat și Șef Rabinul Poloniei, Michael Schudrich. Cele trei zile ale conferinței au culminat cu lansarea primului dicționar polono-idiș, editat după Holocaust. Volumul, care include 35.000 de cuvinte, a fost elaborat de idiștul Julia Makosz, care a lucrat din greu la acest volum, timp de opt ani. „Secole de-a rândul, idișul a servit ca «lingua franca» pentru evreii din Europa de Est. A fost o limbă în care ei au iubit și au visat, au meditat, au argumentat, au dezbătut, de multe ori în contradictoriu, au format o cultură și civilizație proprie. Cu peste 60 de ani în urmă, din cauza germanilor și colaboratorilor lor, aproape că a dispărut. Dar acum, când din ce în ce mai mulți polonezi încep să-și redescopere rădăcinile iudaice, speranța noastră este că volumul va servi ca o punte către o lume aproape dispărută și care îi va lega de moștenirea lor inestimabilă”, a declarat Freund. „Nu putem să-i reinviem pe cei uciși, dar putem păstra moștenirea lor. Sper că acest volum va contribui la menținerea vie a amintirii lor pentru generațiile viitoare”, a mai spus președintele grupului „Shavel Israel”. (E.G.)

Sir DAVID SASSOON – liderul evreilor din Bombay

În secolul al XIX-lea, în India cucerită de britanici, portul Bombay (azi Mumbai) a cunoscut o dezvoltare deosebit de puternică. Activitatea comercială de aici a atras o numeroasă comunitate de evrei din Anglia, comunitate care există și azi, dar este mai redusă ca număr. Cel mai cunoscut membru al acestei comunități, care a fost înnoobilat pentru meritele sale, a fost Sir David Sassoon. El a sosit la Bombay în 1833 și a fondat o companie care curând s-a transformat într-un adevărat imperiu comercial, cu filiale la Calcutta, Shanghai, Canton și Hong Kong. Se spunea despre el atunci: „argint și aur, mătase, cauciuc și mirindeni, opium și bumbac, lână și grâu - tot ce se transportă pe mări și pe uscat poartă marca Sassoon și compania”. Sir David Sassoon și urmașii săi au fost filantropi, a căror operă și memorie dăinuie și azi la Bombay. David Sassoon a construit un Institut de Mecanică și o școală pentru delincvenții minori. El a donat 60.000 de rupii pentru construirea unei biblioteci, terminată în 1870, care poartă, postum, numele său. Ca apreciere pentru donațiile sale filantropice, cetățenii din Bombay au comandat un bust în marmură, care a fost instalat la „Victoria and Albert Museum” din Londra.

Tot Sir David Sassoon a construit, în 1861, o Sinagogă, în întregime de culoare albastră, completată cu un turn cu ceas și coloane în fronton. În 1863, a mai construit o sinagogă în Pune, localitatea lui de reședință de lângă Mumbai, lângă care a adăugat o școală pentru studii Torei. Nepotul său, Jacob, a dezvoltat această școală într-o instituție de învățământ superior religios, care funcționează și astăzi. Dar familia Sassoon nu a construit numai în domeniul religios. Fiul lui David, Albert Sassoon, a creat la Bombay primul doc pe apă din India de Vest. Sinagoga „Knesset Eliyahu”, ridicată la 1884 de Jacob Sassoon în memoria tatălui său, tot în culoarea albastră, preferată de familia sa, funcționează și acum.

Acum 60 de ani, Comunitatea evreiască din Bombay număra 15.000 de membri. În oraș existau șapte sinagogi și, cu toate că populația evreiască s-a redus mult, la circa 4.500 de persoane, toate aceste lăcașuri de cult funcționează. Așa cum spune liderul comunității, Solomon Safir, „oricât de mică ar fi o comunitate, să nu uităm cât de prețioase sunt și perlele și diamantele, care sunt tot mici”. (A.B.)

Pentru prima dată, un actor israelian obține un premiu decernat de Academia Europeană de Arte, supranumit și „Oscarul” european. Veteranului actor Sasson Gabai i s-a decernat Premiul „Cel mai bun actor al anului” pentru rolul interpretat în filmul „Vizita fanfarei”, care, la rândul lui, a obținut numeroase premii, inclusiv la Cannes, la secțiunea „Un certain regard”. Anterior acestei distincții, Academia Israeliană de Film îi decernase titlul de „Cel mai bun actor al anului” pe 2007.

De origine irakiană, Sasson Gabai, foarte discret în ceea ce privește biografia lui, în care figurează numai filmele în care a jucat, are în spate o bogată carieră cinematografică, de peste 30 de ani, el începându-și activitatea în 1976. A jucat în seriale de televiziune, în filme israeliene și străine. Publicul l-a putut vedea în pelicule ca „Rambo 3”, alături de Sylvester Stallone, în „Delta Force 1”, iar în urmă cu o lună, în filmul israelian „Aviva, dragostea mea”, prezentat la Săptămâna Filmului Israelian de la București. „Este o mare onoare pentru mine - a declarat Gabai, când i s-a înmănat premiul. N-am crezut că o să mi se întâmple, mai ales că am concurat la acest titlu cu Michel Piccoli, James McCavoy și alți «grei» ai acestei arte”.

Din istoria comunităților evreiești de pretutindeni

Evreii din Mexic

Hernando Cortez a pătruns în Imperiul Aztec în 1521, având și însoțitori evrei. În 1824, Mexic s-a declarat republică independentă. Inchiziția a funcționat în Mexic până în anul 1800, astfel că mulți evrei erau marani (converșiți formal). În secolul al XIX-lea, au venit numeroși evrei din Europa, iar în secolul XX, după 1933, a sosit un nou val de evrei. În 1885, a fost constituită Comunitatea evreiască din Mexic, iar în 1909 s-a ridicat prima sinagogă (înainte erau doar case de rugăciune), de către evreii provenind din Alep (Siria). Ulterior, s-au construit încă 21, din care 15 în Mexico City. Cel mai mare număr de evrei mexicani a fost de 45.000, înregistrat după cel de al doilea război mondial, dar ulterior, o parte au emigrat în S.U.A., Israel, Europa. Astăzi trăiesc în jur de 35-40.000. Sidney Franklin (1903-1977) a fost un evreu venit din Brooklyn, care s-a remarcat ca

toreador, unul dintre cei mai iubiți din Mexic, prieten cu Hemingway, care l-a descris și în romanele sale.

Evreii din Mexic provin din mai toate țările lumii, inclusiv din Balcani, din România. Troțki și-a găsit acolo refugiul, dar și moartea, în 1940. Există și evrei metiși ce formează o comunitate în Vienta Prieta. Printre evreii bogați, filantropi s-a numărat Max Shein, cunoscut în S.U.A., Europa. Evreii din Mexico City au construit un mare centru cultural-sportiv din sponsorizări locale. În capitală mai funcționează „Înălța Școală Albert Einstein” (1948) și „Școala - Statul Israel” (1950). Au fost publicate două enciclopedii iudaice în limba spaniolă. Există publicații în spaniolă, engleză, ebraică, un Muzeu de istorie „Turia Maizel”, care include o secție dedicată Holocaustului din Europa. Mexicul a fost cea de a treia țară, după U.R.S.S. și S.U.A., care a recunoscut Statul Israel în 1948.

BORIS MARIAN